

AMERIKOS LIETUVIS

THE LITHUANIAN AMERICAN WEEKLY
7950 W. 99th ST. HICKORY HILLS, IL 60457

www.alietuvis.com

NAUJAS - amerikolietuvis@gmail.com

NO. 31(587)

JULY - 28 - 2011

KAINA \$2.00

Iš Kalifornijos į Lietuvą – netekus darbo ir dėl per stiprios saulės

Jurgita SAVICKAITĖ

Šešiasdešimt metų – ne kliūtis iš pagrindų pakeisti savo gyvenimą. Tuo nė kiek neabejoja daugelį metų Amerikoje praleidęs ir vos prieš metus į Lietuvą gyventi išvykęs Raimundas Vytenis Sidrys.

Žinomas ir garsios Sidrių giminės atstovas tokį savo sprendimą motyvuoja tuo, kad prarado darbą Amerikoje, o jo mylima žmona Inga taip pat yra lietuvė. R. Sidrys yra įžymaus išeivio iš Lietuvos akių gydytojo Rimvydo Sidrio sūnus. Į Ameriką emigravęs R. Sidrys niekada nepamiršo esąs lietuvis, užsiiminėjo labdaringa veikla ir lietuviškumą įskiepijo visiems devyniems savo vaikams.

– Kokie keliai Jus atvedė į Lietuvą?

Inga ir Raimundas Sidriai gyvenimą saulėje Kalifornijoje nutarė iškeisti į Lietuvą

– Pernai pasijutau bestovįs tarsi ant skardžio krašto. Buvau šešiasdešimties ir praradau darbą Kalifornijoje. Dirbau gimna-

zijoje mokytoju. Kodėl? Galiu įvardyti dešimtis priežasčių, dėl ko mane atleido. Buvau geras

Nukelta į 7 psl. ⇨

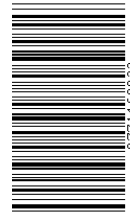
Kur dingo amerikiečių „Social Security“ pinigai?

Audronė SIMANONYTĖ

Nors ši frazė skamba taip pat grėsmingai, kaip ir pačios blogiausios konspiracinės teorijos, tačiau su teorijomis ji neturi nieko bendro. Liepos 25 d. tiesioginiame kreipimesi į tautą, kurį transliavo visi pagrindiniai šalies TV kanalai, prezidentas B. Obama aiškiai pasakė, kad „Social Security“ fondas yra tuščias. Ir jeigu dabartinei vyriausybei nepavyks susitarti dėl skolos limito pakėlimo, po rugpjūčio 3 d. SS čekiai išmokėti nebus.

Po tokio prezidento pareiškimo natūraliai iškilo klausimas, kurgi dingo „Social Security“ fondo pinigai? Juk dauguma amerikiečių yra šventai įsitikinę, kad bent jau jie – tikrai neliečia-

Nukelta į 2 psl. ⇨

Jūratė Statkutė de Rosales: „Kartą įtraukus baltus į jiems priklausiančią vietą Europos istorijoje, daug kas turėtų pasikeisti“ 16p.

ŠIANDIEN SKAITYKITE

Paminėtas Dariaus ir Girėno transatlantinis skrydis 6p.

Dar kartą apie apsaugą nuo saulės 11p.

Lietuviai tradiciškai suartėjo seselių sodyboje Putnam (CT) 12p.

Žinomam CT lietuviui Vytautui Alksniniui – LR valstybinis apdovanojimas 12p.

ČLFL varžybose „Kaunas“ vežasi „Vilnių“ 18p.

Pasąmoninio programavimo metodas 23p.

PASTOVIOS RUBRIKOS

Kas? Kur? Kada? 4
Čikagoje ir apylinkėse 5
Kryžkelė 10-11
Rytų pakrantė 12-13
Kultūra ir menas 15
Sporto naujienos 18-19
Emigranto puslapis 21

AL nemokami skelbimai
tel. (708) 546 3157
(palikti žinutę)
AL reklama
tel. (708) 546 3156
AL prenumerata
tel. (708) 924 0403
Faks. 866 340 7495

www.alietuvis.com
amerikolietuvis@comcast.net

Mąstau, vadinasi, esu

Į Kanados šachmatų Šlovės muziejų „iššventintas“ lietuvis didmeistris Povilas Vaitonis

Eugenija MISEVIČIENĖ

Smagu vis išgirsti apie lietuvių pasiekimus įvairiose sporto šakose (ir ne vien tik krepšinyje!). Jau vien apžvelgę paskutinių kelių savaitžių įvykius galime pasidžiaugti išskirtiniais savo tautiečių sportiniais pasiekimais. Štai kelios pastarųjų kelių dienų informacijos agentūrų žinutės: po pergalės turnyre JAV Lietuvos tenisininkas L. Grigelis ATP reitingo lentelėje šoktelėjo į 133 poziciją; disko metikas V. Alekna iškovojo pergalę Italijoje; G. Norgilienė laimėjo pusės maratono bėgimą Latvijoje; lengvaatletė L.

Voroneckaja Europos kurčiųjų čempionate iškovojo du sidabro medalius; dviratininkas G. Bagdonas šventė pergalę Belgijoje; Lietuvos bušido kovotojas M. Žaromskis Tokijuje sutriuškino garsų japoną; pirmąjį olimpinio festivalio Turkijoje sidabrą Lietuvai iškovojo plaukikas D. Rapšys; Brazilijoje vykusiose pasaulio kariškių žaidynėse Lietuvos orientacininkai laimėjo sidabro medalius; irkluoja D. Vištartaitė apgynė pasaulio jaunimo čempionės titulą, A. Palšytė iškovojo Senojo žemyno jaunimo lengvosios atletikos čempionato sidabrą. Visų tokio neilgo laikotarpio pasiekimų

neužtektų suminėti ir viso mūsų savaitraščio puslapio. Na ir, žinoma, nepamirškime lietuvių sporto religijos – jaunųjų devyniolikmečių krepšinininkų istorinio laimėjimo pasaulio čempionate, anksčiau šį mėnesį pasibaigusiame Rygoje.

Tačiau šiandien šiek tiek plačiau apie dar vieną sporto šaką, kurioje nėra jokio fizinio kontakto, bet visvien rungtiasi du priešininkai – tai šachmatai. Nors neatrodo, kad ši sporto šaka būtų labai populiari tarp lietuvių, visgi žaidžiančių šachmatais Lietuvoje yra tikrai nemažai. Visai neseniai mūsų šalis šventė Valstybės dieną. Ta proga liepos 6-ąją Kaune, Karininkų ramovėje, vyko atviras greitųjų šachmatų turnyras, skirtas Lietuvos valdovo Mindaugo karūnavimo dienai paminėti. Pastaruoju metu lietuvių vardą

Kanados lietuvis šachmatų didmeistris Povilas Vaitonis

šachmatų pasaulyje garsina didmeistrė V. Čmilytė, kuri moterų kategorijoje pagal reitingus yra devintoji, o Lietuvoje šiuo metu pajėgiausias šachmatininkas Šarūnas Šulskis tarp aktyvių visų pasaulio žaidėjų – 255-as. Nepamirškime ir Čikagoje apsigyvenusios šachmatų didmeistrės K. Baginskaitės.

Lietuvių vardai vis dažniau išgirstami JAV. Vos prieš mėnesį į Cleveland (OH) esantį „Rock‘N‘Roll“ muziejų buvo pakviesta grupė „Vairas“ iš Šiaulių, o jau rugpjūčio 12-ąją į Springfield (MA) krepšinio Šlovės areną pateks mūsų šalies krepšinio legenda Arvydas Sabonis. Na o prieš keletą savaitžių, liepos 9 dieną, Kanadoje prasidėjus 48-ajam atvirajam šachmatų čempionatui, vienoje „Westin Harbour Castle“ viešbučio konferencijų salių Toronto už visus gyvenimo nuopelnus buvo pagerbtas tarptautinės klasės sporto meistras Povilas

Nukelta į 20 psl. ⇨

(Iš kairės): Nijolė, Rūta, Algis, Magdalena, David Cohen, Danutė ir Vida

Nuotraukos iš Vaitonių asmeninio albumo

Gyvenimo stilius

Jūratė Statkutė de Rosales: „Kartą įtraukus baltus į jiems priklausian- čią vietą Europos istorijoje, daug kas turėtų pasikeisti“

Eugenija MISEVIČIENĖ

Atrodo žinome viską... bet ar tikrai? Domimės bent jau savo šalies istorija... bet ar ją nuodugnai ištyrėme? Žinome daugumą istorinių faktų... bet ar tikrai taip ir buvo? Atrodytų, istorija (kurios mus moko mokykloje) - konkreti disciplina (juk tai praeitis!)... o ar ji irgi gali keistis? Galbūt atėjo laikas atskleisti istorines apgavystes, kurių aukomis buvo ne tik lietuvių ir latvių tautos, bet ir viso pasaulio akademikai, domėjęsi baltų praeitimi? Pasak šio numerio „Gyvenimo stiliaus“ pašnekovės, unikali asmenybės - lietuvių tyrinėtojos, apsigyvenusios Venesueloje, Jūratės Statkutės de Rosales - baltai buvo įsteigę ankstyviausią Europoje organizuotą valstybę ir pagrindą visų ar bent didelės dalies vėlesnių Senojo žemyno kultūrų... ne paslaptis, kad šie teiginiai tiesiogiai verčia profesionaliais vadinamus mūsų šiuolaikinius istorikus iš kojų. Iki šiol pora tūkstančių metų prieš Kristų oficialiai užrašyta istorija galėjo pasigirti tik Egiptas ir Artimieji Rytai. Jūratės de Rosales tyrinėjimų dėka atsirado faktų, kad yra ir kita tokio pat senumo istorija Europos pašonėje. Pasak jos, „visos Europos kultūros šaknys - čia, po mūsų kojomis, Lietuvos žemėje“. Autorės Jūratės Statkutės dėka Lietuva šiandien mūsų planetoje garsi ne tik sporto pasiekimais... bet ir kaip Europos kultūros lopšys, kaip Vakarų civilizacijos tėvynė. J. Statkutė teigia, kad jei tikėti kronikomis, baltai buvo pirmutinė organizuota Europos valstybė, ankstesnė už graikus ir romėnus. Savo atradimus Jūratė Statkutė de Rosales surašė ką tik išleistoje knygoje „Europos šaknys ir mes, lietuviai“, kurią Lietuvoje prieš mėnesį oficialios jos pristatymo metu žmonės tiesiog šluote iššlavė. „J. Statkutė de Rosales įrodė, kad lietuviams istoriją vis dar pakeičia pasakos“ - matyt nežinodami, kaip tinkamiau apibūdinti šių istorikės atliktų tyrimų reikšmę, bandė sumenkinti Venesuelos lietuvių mokslininkės fenomeną vieno labiausiai skaitomų Lietuvos dienraščių atstovai, ištikimai tarnaujantys „oficialiajai“ nuomonei. Tačiau AL Jūratę pristatau nepaisant išankstinių oficiozų apibūdinimų...

Būsima istorikė gimė Kaune. Pradžios mokyklą ji lankė Paryžiuje, kur tėvai gyveno iki 1938 metų. Karo metu mokėsi „Aušros“ gimnazijoje, po to baigė mokslus Prancūzijoje, kur pramoko lotynų bei prancūzų kalbų. Vėliau gilino savo žinias Niujorko Columbia universitete. Jos tėvas Jonas Statkus buvo Lietuvoje Saugumo departamento vadovas, vėliau „Pažangos“ direktorius. Vienas iš pirmųjų suimtųjų pareigūnų - įžengus sovietams 1940-aisiais, išvežtas į Maskvos Butyrkų kalėjimą, nuo to laiko apie jį nebebuvo žinių. Jūratės mama Genovaitė Kaune studijavo gamtos mokslus ir buvo bibliotekininkė. Ji mokėjo daug kalbų, įgavo platų išsilavinimą. Kartu su motina ir jaunesne seserimi Jūratė buvo įtraukta į 1941 metų sovietų okupantų vykdomų masinių suėmimų ir trėmimų sąrašą. Trėmimo išvengti padėjo draugai, išpėję apie gresiantį pavojų. 1944 m. Jūratė su šeima pasitraukė į Vokietiją, kur ji pradėjo lankyti vietinę gimnaziją, bet buvo pašalinta, nes viešai atsisakė prisidėti prie gimnazistams privalomų nacių režimo palaikymo darbų. Jos sesuo Danutė baigė Barnard college Niujorke, studijavo Šveicarijoje ir yra profesionali vertėja. Vertėjavo Venesuelos prezidentams, labai aukštai vertinama ne tik savo šalyje. Jai teko dirbti kaip vertėja su JAV vadovais J. Carter, G. Bush, W. Clinton, Prancūzijos prezidentu F. Mitterrand, Indijos lydere Indira Gandhi ir daug kitų šalių vadovų. 1960 metais Jūratė Statkutė Venesueloje ištėkėjo už inžinieriaus Luis Rosales, su kuriuo išaugino penkis sūnus: Luis, Joną, Šarūną, Rimą ir Saulių. Nors atsidūrusi kitoje pasaulio pusėje, išsaugino tautinę kultūrą, visi jos vaikai kalba lietuviškai, namie greta ispaniškų laikomasi ir lietuviškų papročių. J. Rosales rašo straipsnius, dažnai pasisako per radiją ir televiziją, baltų išeivių gudų klausimu išleidusi penkias knygas.

Jūratė Statkutė su šeima Alikantėje (Ispanija)

Nuotraukos iš asmeninio J. Statkutės de Rosales albumo

Luis ir Jūratė de Rosales ant piliakalnio Lietuvoje 2011 m.

– Jūrate, prisistatykite tiems, kurie (sunku būtų patikėti, bet...) galbūt nėra apie Jus girdėję.

– Jūratė Rosales, mergautinė pavardė Statkutė, 82 metų, pusę savo amžiaus knaisiojau si viduramžių raštuose, ieškodama informacijos apie baltų praeitį. – Jei reikėtų save apibūdinti vienu sakiniu, kaip tai padarytumėt?

– Vienu žodžiu: užimta. Vienu sakiniu: nuolat susibaranti su laikrodžiu.

– Esate garbingo amžiaus, tačiau iki šiol dirbate. Matyt, pensija – ne Jums?

– Nuo 1985 metų esu didžiausio Venesueloje tiražo savaitinio žurnalo „Zeta“ vyriausioji redaktorė (rašome politikos, ekonomikos, kultūros temomis).

– Jūs gimėte Kaune, į mokyklą ėjote Prancūzijoje, vėliau sugrįžote į Lietuvą. Jau nuo pat mažų dienų Jums teko gerokai pakeiliuoti...Kokie įdomiausi vaikystės prisiminimai?

– Vasaros senelių ūkyje Linkaičiuose. Maža būdama per žiemą gyvenau Paryžiuje ir svajojau apie vasaras Lietuvoje. Ten nestigdavo vasaros ir pradžios rudens lauko darbų, kuriuose dalyvaudavo suvažiavusi visa mūsų giminėlė, daug buvo dainuojama, dėdės ir tetos daug ko išmokė. Vaikui tai buvo laimingiausios dienos.

– Karui pasibaigus pasitraukėte į Vakarų. Ar tai buvo pačios pasirinkimas? Daugelis lietuvių tuo metu emigravo į JAV, Kanadą ar Australiją. Nors ir Jums teko studijuoti Niujorke, visgi čia neužsilaukėte, o kokie keliai Jus nuvedė į Venesuelą?

– 1944 metais vykti į Vakarų mums buvo būtina, nes jau 1941-aisiais mama, mažoji sesuo Danutė bei aš buvome išvežamųjų sąrašuose ir mūsų atvyko suimti pirmą išvežimų naktį. Išsigelbėjome, nes neseniai buvome persikrausčiusios į kitą vietą. Taigi antrą sykį išvežimas į Sibirą jau buvo užtikrintas ir buvo neprotinga to laukti. Po Antrojo pasaulinio karo Jungtinių Tautų įstaigos rūpinosi pabėgėliais ir ragino mus emigruoti. Mano šeima pasirinko Venesuelą. Pirmą aš, paskui sesuo Danutė ištėkėjome už dviejų brolių venesueliečių ir likome gyventi šioje šalyje.

– Kaip išivaizdavote gyvenimą Venesueloje prieš ten išvykstant? Ar pakankamai žinojote apie šią šalį, ar tai buvo tarsi loterijos bilietas, kai iš tiesų net nežinojote, kas Jūsų ten laukė?

– Tuomet turbūt visi dabartiniai išeiviai važiavo į Ameriką neži-

nodami, kas jų laukia.

– Gimėte šalyje, kur vasara toli gražu nebūna ilga ar labai karšta (bent jau anksčiau taip buvo ☺). Ar lengvai pripratote prie Pietų Amerikos orų?

– Gyvename Venesuelos sostinėje Karakase, 950 m aukštumoje, kur yra „amžino“ pava-sario temperatūra.

– Jūs, gyvendama toli nuo tėvynės, kur lietuvių bendruomenė nėra didelė, išlikote Lietuvos patriote, išauginote 5 sūnus, kurie taip pat kalba lietuviškai, ir namuose palaikote ne tik ispanišką, bet ir lietuvišką tradicijas. Jūsų turbūt dažnai klausinėja, ar negalvojate sugrįžti gyventi į savo tėvynę? (Ar dažnai vykstate į Lietuvą ir kada važiavote ten pirmą kartą? Ar Jūsų vaikai lankėsi Lietuvoje?)

– Turiu per daug išsipareigojimų Venesueloje, kad galėčiau taip lengvai pasitraukti. Iš penkių sūnų keturi lankėsi Lietuvoje. Aš pati ten nuo 1944-ųjų buvau tris kartus, kaskart po dvi savaites ir kiekvieną kartą su įvairiais darbais. Pirmą kartą, kai Sąjūdžiui reikėjo žurnalistų iš užsienio; antrą kartą, kai buvo pristatyta mano knygelė „Didžiosios apgavystės“, ir šiemet, kai Vilniaus pedagoginis universitetas man suteikė Garbės daktarės vardą.

– Nemažai Jums teko keliauti, o kuri kelionė buvo pati įsimintiniausia?

– Įsimintiniausia man liko kelionė iš Lietuvos 1944 metais.

– Papasakokite apie laiką, praleistą Šiaurės Amerikoje?

– Mama, sesuo Danutė ir aš Niujorke gyvenome maždaug nuo 1952 iki maždaug 1959 metų. Dirbau avialinijose, Danutė mokėsi.

– Studijavote užsienio kalbas (jų dabar mokate 6), tačiau pagal išsilavinimą nesate istorikė. Nuo kada pradėjote domėtis istorija (ypač Lietuvos) ir ar išivaizdavote pačioje pradžioje, kad Jūsų keliamos idėjos, atradimai bei mintys nuskambės visame pasaulyje?

– Apie „visą pasaulį“ niekad negalvojau ir dabar taip nėra. Nieko daug nesitikėjau ir į viską žiūriu realiai. O pradėjau maždaug šeštojo dešimtmečio pabaigoje, kai atsitiktinai užtikau nenuginčijamus įrodymus, kad Ispaniją užkariavę gudai (godos) buvo baltai. Nuo to laiko žingsnis po žingsnio teko kaskart daugiau pagilinti žinias ir rinkti medžiagą, nes kartą užtikus pirmuosius įrodymus buvo lyg ir nesąžininga taip vis-

Nukelta į 17 psl. ➔

Su tėvais Jonu ir Genovaite Statkais Venecijoje (Italija) apie 1933 m.

Luis Rosales ir Jūratė Statkutė savo vestuvių dieną prie mamos namų Venesueloje. 1960 m.

Jūratei De Rosalés Iberų Amerikos žurnalistų įteiktas Metų asmenybės pažymėjimas

⇒ Atkelta iš 16 psl.

ką palikti. Tęsiau tyrimus beveik iš pareigos...

– *Prieš mėnesį Lietuvoje pristatyta Jūsų knyga „Europos šaknys ir mes, lietuviai“, kurioje teigiate, kad lietuvių šaknys yra kur kas senesnės/gilesnės, nei manoma iki šiol, aprašote dar prieš Kristų didingus žygius atlikusius baltus. Kuo paremti šie teiginiai?*

– Remiuos kronikomis ir aprašymais, kuriuos radau pas senuosius autorius ir kurie daugeliu atžvilgių nebuvo suprasti iki šiol. Teko kronikas išskaityti originalia kalba, jas suprasti, išaiškinti ir patikrinti, ar tai, kas ten sakoma, tikrai įvyko.

Penktasis Jūratės gimtadienis (1934 09 09)

kultūra yra panašaus senumo kaip, tarkime, japonų.

– Čia ne klausimas, kam patinka ar nepatinka, o tik reikia žiūrėti, ar taip buvo, ar nebuvo. Teigti, kad seniausia organizuota Europos valstybė buvo baltų, nėra skonio reikalas, o konkrečių įrodymų dalykas.

– *Nuo 1985 m. esate populiaraus opozicinės krypties Venesuelos politikos, ekonomikos ir kultūros savaitinio žurnalo „Zeta“ vyriausioji redaktorė. Be savaitinių straipsnių ir redakcijos darbo žurnale, turite nuolatinę skiltį dienraštyje „El Nuevo Paqs“, dalyvaujate radijo, televizijos, interneto diskusijose. Ilgą laiką bendradarbiaavote ir su Cleveland, OH (JAV) lietuvišku laikraščiu „Dirva“. Kiti žurnalistai neabejotinai domisi Jumis ir Jūsų veikla, tačiau neretai susilaukiate kritikos, informacija, kurią suteikiate, kartais būna iškraipoma. Ar labai Jus žeidžia aplinkinių kritika?*

– Žeidžia tuomet, kai kliudo tolimesniam darbui. Tada reikia atsakyti, kad būtų aišku, kas, kur ir kaip yra.

– *Nemaža grupė profesionalių istorikų Jūsų veikalus prilygina pseudoistorijai. Štai prof. Alfredas Bumblauskas Jūsų veikalo sėkmę lrytas.lt komentavo taip: „Lietuviai – tauta, kuriems dar pasakų reikia. Tai reiškia, kad nesame subrendę“. Ką apie tai manote?*

– Gal priešingai, pasakas seka istorikas A. Bumblauskas. Gal jam nepatinka, kad jo pasakomis daug kas nebetiki? Gal lietuviai subrendo ir nebenori jo pasakų?

– *Kaip ten bebūtų, istoriją rašo paprasti žmonės, pasitaiko klaidų, netikslumų verčiant, kažkas nutylima ar prirašoma kas nebūta sąmoningai. Kokiais šaltiniais remiatės ir svarbiausia – pasitinkite Jūs?*

– Istorikai, kuriais pasitikiu,

7 klausimai visiems

1. Zodiako ženklas: Mergelė.
2. Gimtasis miestas: Kaunas.
3. Įgyta profesija: kalbos, žurnalistika.
4. Šeima: vyras, 5 sūnūs, 7 anūkai.
5. Namai: Venesuelos sostinė Karakasas.
6. Automobilis: „Malibu“.
7. Mėgstamiausi:

knyga – mėgstu skaityti Europos spaudą;

filmas – mėgstamiausias filmas tam tikru momentu tas, kuris labiausiai patiko kuriam nors mano sūnui ar anūkui ir reikia jį aptarti;

muzika – mėgstamiausia yra ta, dėl kurios radome kompromisą visų šeimos narių tarpe ir galime drauge pasiklausyti;

gėrimas – mėgstamiausia mūsų sode augančio semerukos (ispaniškai semeruco) medžio uogų sunka;

parduotuvė – mėgstamiausios tokios kaip ir nėra, nes apsipirkame įvairiuose kraštuose.

nėra „paprasti žmonės“, o rimti kronikininkai. Ilgai truktų visus išvardinti... Tačiau savo paskutinėje knygoje „Europos šaknys“ smulkiai aptariau mano naudojamų kronikininkų kvalifikacijas ir patikimumo laipsnį.

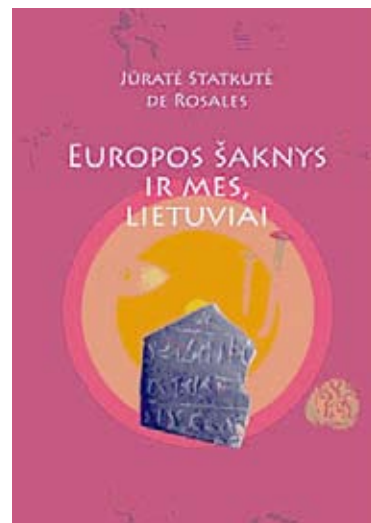
– *Jūsų iškeltos teorijos pasekėjai šaukia, kad Europos istorija – didžioji apgavystė. Ar tikrai taip yra?*

– Šaukti tikrai nereikia, bet kartą įtraukus baltus į jiems priklausančią vietą Europos istorijoje, daug kas turėtų pasikeisti.

– *Jūsų gyvenimas neabejotinai įdomus ir tikrai neeilinis, ar esate juo visiškai patenkinta?*

– Lietuvoje visi mano kartos lietuviai yra išgyvenę daug neeilinių įvykių, nes mus visus iš normalaus gyvenimo vėžių išmušė tokie žmonijos nusikalčiai kaip Hitleris ir Stalinas. Kiekvienas mano kartos lietuvis turi ir gali daug ką iš savo gyvenimo istorijų papasakoti. Man skirtumas gal tik buvo toks, kad didžioji išeivijos banga pasuko į JAV, tremtiniai pažino Sibirą, o mane likimas nubloškė į Venesuelą ir tuomet įstojau į gal kiek mažiau įprastus gyvenimo kelius. Manau, nė vienas mano kartos lietuvis negali pasakyti, kad yra patenkintas, kai normali jo gyvenimo eiga buvo sudaryta. Tačiau daugelis gali jausti pasitenkinimą, jog nepalūžo ir įveikė naujai išdygusias savo gyvenimo kliūtis.

– *Jūsų daugelio metų sunkus darbas neliko neįvertintas. Esate apdovanota „Orden Andrés Bello, Primera clase“ – aukščiausiu Venesuelos ordinu už darbą kultūros srityje; „Orden Diego de Losada, Primera klase“ – Karakaso miesto ordinu; Pietų Amerikos Iberų žurnalistų organizacijos esate išrinkta Metų asmenybe, 1989 m. Jums įteiktas Lietuvos didžiojo kunigaikščio Gedimino*

Autorės Jūratės de Rosales knygos „Europos šaknys ir mes, lietuviai“ viršelis

ordino Riterio kryžius, 1996 m. Lietuvos prezidento apdovanojimas. Vilniaus pedagoginis universitetas (VPU) Jums suteikė Garbės daktarės vardą. Gal dar nežinome kokio nors, kurį laikote pačiu svarbiausiu?

– Šeimos laimė. Jos neatstoja jokie pagerimai ir kol kas Dievas man jos nepagailėjo.

– *Ar svajojate apie nepasiekiamus dalykus?*

– Pavyzdžiui, užlipti ant mėnulio? Ne...

– *Pati esate rašytoja, todėl net neabejojau, kad mėgstate skaityti. O kuo dar mėgsta užsiimti Jūratė de Rosales, kai atranda laisvą minutėlę?*

– Kad tų laisvų minutėlių kaip ir neatsiranda...

– *Papasakokite ką nors apie save, ko kiti nežino, kas galbūt nustebintų mūsų skaitytojus?*

– Gal tik tiek, kad gyvendama tropikuose nežmoniškai bijau visokių vabalų ir kitokių gyvių. Taigi vyras ir sūnūs jau įprato mane „gelbėti“ ir paskui skaniai pasijuokti. Tačiau kai vieną sykį mūsų pačių sode mudu su vyru užpuolė afrikietiškos bitės, kurias tik ugniesiečiai vakare sugebėjo įveikti, tuomet jau niekas nebesišypsojo.

Po VPU Garbės daktarės vardo suteikimo su Vilniaus pedagoginio universiteto senato nariais. Greta Jūratė Statkutė de Rosales (centre su gėlėmis) stovi senato pirmininkas Audronius Vilkas (kairėje) ir VPU rektorius Algirdas Gaižutis (dešinėje)

Jono Kliučiaus nuotr.